

udtalte, har jeg ikke sagt. Jeg har derimod sagt, at efter min Opfattelse angik den tilbedte Trettesættelse ikke Anderfen i hans Egenkab af Lærer, men i hans Egenkab af Borger i Staten; det er dette, jeg har sagt.

Solstein-Ledborg: Denne Sag er efterhaanden voget op til at blive noget saa overordentlig Stort og til at blive Anledning til saa dybsindige historiske Undersøgelser, juridiske Undersøgelser og politiske Undersøgelser i alle mulige Retninger, at jeg haaber, at det høie Thing vil tillade, at jeg gjør et Forsøg paa at reducere den, til hvad den virkelig er. Hvad er det, som det her dreier sig om, og hvad er der fket? Et Sted ovre paa Lolland har en aldeles ubekjendt Mand holdt en Tale, om hvilken den høitærede Kultusminister har erklæret, at den ifølge den af ham indhentede Politirapport indeholdt et Udtryk, der ikke var brugt i nogen fornærmende Forbindelse og var svagt betonet, men som var fremfat paa mindre godt Dansk og derfor kunde misforstaas. Med andre Ord, for at pointere det lidt kortere: I Nærheden af Nakskov har en skikkelig Mand (Afbrydelse af Røfod) — ja, jeg pleier at vente, til det cerede Medlem har raabt ud, thi jeg kan ikke tale saa høit — i den bedste Mening holdt en meget loyal Tale — det synes Alle efterhaanden at samstemme i —, hvori han er kommen til at bruge et mindre heldigt, tvetydigt Udtryk, som kunde give Anledning til at tillægge hans Ord en anden Betydning end den, der efter de Flestes Vidnesbyrd virkelig ligger i Ordene. Det er Faktum. Der er afhørt en Masse Vidner, og Ingen af disse har sagt, at Anderfen har holdt en Tale, hvori der er fket noget Angreb paa Kongen eller paa det monarkiske Princip, eller fket nogen Forsyndelse mod den Loyalitet, som Enhver er skyldig at vise Kongen; det gaar intet Vidnesbyrd ud paa at sige. Derimod gaa Vidnesbyrdene kun ud paa at konstatere eller ikke konstatere, om han har brugt Bendingen: „Han, der kalder sig Konge;“ det er det Hele, altsaa en stor Bagatel, det tror jeg, man vil indrømme. I Anledning af denne Bagatel har saa vedkommende Mand modtaget en alvorlig Trettesættelse og en offentlig Dabel som den, der havde gjort sig skyldig i en usømmelig Udsærd og givet et slet Exempel for Ungdommen, og denne Dabel, denne i høi Grad nedsettende og fornærmelige Trettesættelse, har han modtaget uden at være bleven hørt. Det er det, det dreier sig om og ganske alene det. Det dreier sig slet ikke om, hvorvidt den Tale, han

har holdt, var loyal eller ikke; det er et Incidentspunkt, men det er ikke derom, det dreier sig, og det er ikke det, som har sat Sagen i Bevægelse og vakt saa stor en Opsigt og Misfornoielse, nei, det er udelukkende dette, at en Mand er offentlig bleven stemplet for hele Landet — (En Stemme: Hvorledes det?) Efter at det er blevet bekendtgjort. (En Stemme: Autoriteterne have intet bekendtgjort derom!). Ganske vist, men det har staaet i Spirebladene. (En Stemme: Hvor?) I Nakskov Avis s. Ex. —; jeg siger altsaa: Er bleven offentlig stemplet for hele Landet som den, der har opført sig usømmeligt og givet et slet Exempel for hele Landet, og stemplet saaledes uden at være bleven hørt. Det er det, jeg beder om, at man vil lægge Mærke til, thi det er det, som er, om jeg maa sige, det Stødende og Oprørende i, hvad der er fket her, at en Mand, uden at blive hørt, altsaa uden at faae Leilighed til at afgive saa meget som en Erklæring over, hvad han har gjort eller ikke gjort, uden videre bliver stemplet paa den Maade, som fket er, fra sine Foresattes Side. Det er dette, man træder op imod her, og jeg føler mig overbevist om, at der ikke er noget Menneffe i hele Danmark eller i hele Verden, der vil kunne forsvare, at en Mand modtager en for ham graverende, svær Trettesættelse, uden at være bleven hørt. I hele Verden — man være saa tyrannisk, som man være vil og gaa saa haardt frem, som man har Lyst til — er der intet Sted, hvor man ikke først gjør sig den Uleilighed at spørge Folk, om de have begaaet det, som de beskyldes for (Afbrydelse af Oct. Hansen) — det cerede Medlem kan vistnok senere faae Ordet, hvis han ønsker, men jeg maa bede ham om at lade være at afbryde mig — intet Sted, hvor Sligt kan billiges, intet Sted, hvor Sligt vilde blive anset for rigtig, og den Lillid har jeg til hele det danske Folkething og til Alle, at dersom man spørger, om det ikke er Noget, man maa misbillige, at en Mand uden at være hørt bliver dømt og stemplet, saaledes som denne Mand her er bleven det, saa vil Enhver sige: jo, det forkert. Nu kommer der imidlertid et ganske andet Spørgsmaal, og det er: Er denne Sag saa overordentlig graverende for den høitærede Kultusminister? Det er et andet Spørgsmaal, som jeg gjerne ønsker at drage frem; thi det forekommer mig, at man har gjort den cerede Minister nogen Uret. Jeg kommer med Billie slet ikke ind paa, hvad der senere er undersøgt med Hensyn til Spørgsmaalet om Vidner og ikke Vidner, Protokoller eller ikke Protokoller,